

Katoliški GLAS

UREDNIŠTVO IN UPRAVA: 34170 Gorica, Riva Piazzutta, 18 - tel. 3177	Polletna naročnina L. 1.500
PODUREDNIŠTVO: 34135 Trst, Vicolo delle Rose, 7 - tel. 414646	Letna naročnina L. 3.000
	Letna inozemstvo L. 4.000
	Poštno čekovni račun: štev. 24/12410

Leto XXIII - Štev. 17 (1148)

Gorica - četrtek, 29. aprila 1971 - Trst

Posamezna številka L 70

Papežev poziv na delo za duhovne poklice

Po novem bogoslužnem razporedu je 4. velikonočna nedelja ali tretja po veliki noči nedelja Dobrega pastirja, ker govori evangelij o Jezusu, dobrem pastirju. Ze sedem let zapovrstjo obhaja Cerkev na nedeljo Dobrega pastirja svetovni molitveni dan za duhovne poklice.

Letos bomo obhajali prihodnjo nedeljo 8. svetovni molitveni dan. Ob tej priložnosti je sv. oče Pavel VI. poslal vernikom vsega sveta plamteč poziv k sodelovanju za obujanje in gojitev duhovnih poklicev. Najprej lepo naslika Boga kot dobrega pastirja in poudarja, da se takšna predstava Boga v svetem pismu javlja prav od početkov. Takratnim ljudem je bila podoba pastirja zelo blizu in so zato zlahka molili k njemu: »Gospod je moj pastir, nič mi ne manjka...« (Ps 23). Tudi Kristus se je ob svojem prihodu na svet predstavil kot dobri pastir (Jan 10, 11 sl), obenem pa je hotel, da ima Cerkev do konca sveta tudi takšne pastirje, ki bodo imeli delež pri njegovem duhovništvu, da bo tako njegovo odrešitveno dejanje navzoče in učinkovito v vsem človeštvu skozi vse rodovalce (C 28). Zato mora danes vsak kristjan pretehtati svojo odgovornost in premisliti, če ni morda v njem znakov, ki ga kličejo k tistemu pastirskemu poslanstvu, ki je najvišjemu Pastirju bliže. Nato sveti oče nadaljuje:

Naše življenje mora biti posvečeno nememu velikemu. Ne moremo ostati brezdelni in neobčutljivi, če pomislimo, da se z vseh petih celin dviga toliko rok k tistim, ki predstavljajo Kristusa sredi med njimi in bi zato mogli zadovoljiti njihova pričakovanja in ustreči njihovim upom. To so roke otrok in mladine, ki čakajo na tiste, ki bi jih učili pota resnice in pravičnosti; roke mož in žena, ki jih trdoča življenja še bolj približuje potrebi po Bogu; roke starčkov, trpečih in bolnikov, ki čakajo, da se bomo pobrigali zanje; to so roke brezpravnih, gobavih in izvrženec človeške družbe, ki prosijo za našo pomoč.

V ta namen so nam potrebni duhovniki in redovniki, potrebne so sestre redovnice in duše, ki se posvetijo Bogu in bratom v svetnih ustanovah. Zato se obračamo na božje ljudstvo: pri vsakem kristjanu je možnost, da ga Bog pokliče. Jezus je rekel, da bodo enako plačilo prejeli tudi tisti, ki so prišli ob poslednji uri (Mt 20, 9-16).

Predvsem pa se obračamo na mlade fante, saj prav nje predvsem Bog obira in kliče, da bi bili njegovi duhovniki, nanje se obrača kot na »svoje prijatelje« (Jan 15, 9-15). Kliče jih, naj bodo priče njegove ljubezni, ki jo želeja po dušah. Vsi mladi ljudje plemenitega srca bi se morali vprašati, če morda Bog ne govori ravno njihovemu srcu.

Vam, fantje in dekleta, bi radi ponovili besede iz prilike: »Čemu stojite ves dan brez dela?« (Mt 20,6). Danes nam niso potrebne besede, pač pa dejanja. Ne potrebujemo brezplodnih oporekanj, pač pa osebnih žrtve, ki spreminjajo sodobni svet. Samo mladi ljudje lahko razumejo to potrebo in najboljšim med njimi se mora odpreti obširno področje apostolata, tako duhovniškega, misijonskega in karitativnega. Poslušajte glas Kristusa, ki vas kliče, dajte svojemu življenju smisel.

Pa tudi vse krščansko ljudstvo je poklicano, da prispeva svoj delež, vsakdo po svojih močeh. Vsi moramo sodelovati pri graditvi Kristusovega skrivnostnega telesa. Vse krščansko ljudstvo naj bi v zglednih družinah pripravljalo ugodno zemljo, da bo moglo seme poklica vskaltiti in rasti. Vsi kristjani naj bi kazali spoštovanje do poklica duhovnika, redovnika in redovnice in tako pomagali ustvarjati zdravno ozračje, v katerem se bodo mladi lahko odločali.

In vsi moramo moliti za tisto, kar more dati samo Bog. Zato molimo, kakor nam je naročil Kristus, da Bog pošlje delavce na svojo žetev (Mt 9, 38). Vsi ljudje so k temu poklicani, predvsem pa še duhov-

niki, saj je od njihovega zgleada, njihove gorečnosti in njihove zvestobe odvisna božnost Cerkev...

PRIPOROČILO SKOFA LENICA

Ljubljanski pomožni škof dr. Stanislav Lenič pa je poslal v zvezi z nedeljo za duhovne poklice vsem slovenskim duhovnikom toplo priporočilo. Med drugim pravi: »Po določilih Kongregacije za katoliško vzgojo bomo odslej vsako leto obhajali dan duhovniških poklicev na 4. velikonočno nedeljo. Vsako leto bo tudi po novem razporedu beril in evangelijev nedeljski evangelij govoril o Dobrem pastirju. Tudi mašne prošnje nam bodo slikale to podobo. Ta nedelja se bo imenovala "Svetovni molitveni dan za poklice". Po želji sv. očeta naj bi to bil:

dan duhovnosti, to je dan razmišljanja in molitve;

posvečen naj bi bil vsem duhovnim poklicem: duhovniškimi, redovniškimi, misijonskimi in kontemplativnim;

pred seboj naj bi imel potrebe celotne Cerkev, posebej še tistih predelov, kjer je pomanjkanje duhovnikov največje.

Škof Lenič potem pravi, naj bo ta dan veliko molitve za poklice. Bolniki, starčki in trpeči naj poleg molitev darujejo Bogu tudi svoje trpljenje.

Po vseh treh slovenskih škofijah se je lansko jesen za malo semenišče prijavilo manj kandidatov kot prejšnja leta. Tako je tudi po hrvaških škofijah in pri redovnikih. Škof pomenljivo pravi: Morda smo bili kar nekam zaneseno ponosni zadnja leta zaradi številnih poklicev, zato se moramo strežiti in začeti z resnim delom za poklice vsi.

Tudi v svetovnem merilu poklici nazarčujejo. V Evropi se pride en duhovnik na 1.200 vernikov, v Južni Ameriki že na 11.000 in v Srednji Ameriki na 19.000 ljudi en duhovnik. Kaj pa misijoni?

Ko zdaj vemo, kakšno je stanje glede duhovnih poklicev, se bomo pač radi odzvali vabilu Cerkev in po svojih močeh kaj storili za te poklice.

Slovenski verniki v goriškem mestu bodo nedeljo za duhovniške poklice obhajali dva tedna kasneje, tj. 16. maja. Tisti dan bo namreč prišel v Gorico pevski zbor Malega semenišča iz Vipave, ki bo nastopil v Katoliškem domu. Podrobnosti o tem gostovanju bomo objavili prihodnjč.

Jonas znova predsednik

Preteklo nedeljo so bile razen v Zahodni Nemčiji volitve tudi v Avstriji. Tu so volili novega zveznega predsednika za dobo šestih let. Kandidata sta bila dva: socialdemokratska stranka je predstavila dosedanjega državnega predsednika Jonasa, Avstrijska ljudska stranka (neke vrste krščanski demokrati) pa dr. Kurta Waldheima, bivšega zunanje ministra.

Volivci so ostali zvesti tradiciji in so tudi to pot izvolili predsednika iz socialističnih vrst. Franz Jonas je prejel 2.488.372 glasov (52,79%), Kurt Waldheim pa dva milijona 225.368 glasov (47,21%).

Jonas je četrti v vrsti povojnih avstrijskih državnih predsednikov. Po poklicu je bil tiskarski stavec. Preden je bil leta 1965 prvič izvoljen za državnega poglavarja, je bil 14 let župan na Dunaju.

Socialni demokrati so videli v teh volitvah tudi preizkušnjo svoje priljubljenosti, zato so šli na volitve z geslom: »Voliite Jonasa, da bo Kreisky lahko v miru nadaljeval s svojim programom.« Dr. Bruno Kreisky je namreč trenutno zvezni kancler, tj. predsednik vlade, toda tejava je v tem, da je njegova vlada manjšinska. V parlamentu mu manjkata dva glasova do absolutne večine. Od Jonasa bo odvisno, ali bo Kreiskemu nasvetoval, da se odloči za nove volitve ali pa sestavi koalicijsko vlado bodisi z Avstrijsko ljudsko stranko bodisi s stranko svobode (liberalci).

Versko stanje v Rusiji

Nedavno potovanje msgr. Casarolija v Rusijo, kjer je v imenu Sv. Sedeža podpisal pristop k pogodbi za omejitve atomskega orožja, je v svetovnem časopisju vzbudilo veliko zanimanje za versko stanje v Rusiji.

O pravoslavni Cerkev v Rusiji je dal zanimivo izjavo ruski zgodovinar Krasnikov, ki pravi, da je pravoslavna Cerkev edina ustanova v Rusiji, ki je preživela oktobrsko revolucijo in ki po 50 letih še živi. Pravoslavna Cerkev je doživela kruto dobo preganjanja, ko se je morala umakniti v katacombe. Tudi njene vrste so zadele Stalinove čistke. Toda med zadnjo svetovno vojno se je stanje spremenilo. Verni in neverni so se znašli skupno v obleganih mestih in v strelskih jarkih, kar je ustvarilo nove pogoje za versko življenje.

ČUT ZA STVARNOST

Vodstvo pravoslavne Cerkev pa je dokazalo čudovit čut za stvarnost in za prilagoditev novim razmeram. Tako je prisililo sovjetske voditelje, da so spremenili svojo taktiko do Cerkev, da so rajše iskali v Cerkvu odkritega zaveznika, kot pa skrivno skupnost vernikov in mučencev.

Ze leta 1927 je patriarh Sergej vpeljal v bogoslužje molitev za državno oblast in je tako sovjetsko oblast tudi priznal. Tudi glede sile je pravoslavna Cerkev delno spremenila svoj nauk in dopušča, da so neke meje za krščansko odpu-

ščanje, kadar gre npr. za take zločince, kot je bil Hitler. Rekla je, da je bil sodni proces proti nacističnim prvakom v Nürnbergu izraz božje sodbe.

Leningrajski metropolit Nikodim je pozdravil uspehe ruskih astronautov, ker da je božja volja, da človek postane gospodar vesolja. Prav ta metropolit rad prihaja na Zahod kot zagovornik miru in ga mnogi smatrajo za vladnega človeka.

NEPOPUSTLJIVOST SOVJETSKIH OBLASTI

Kljub dozvednemu soglasju med sovjetsko vlado in vodstvom ruske pravoslavne Cerkev ni niti v zadnjih desetih ali petnajstih letih manjkalo uradnega pritiska na verne, tako da se je število vernih znatno zmanjšalo. Za sovjetsko vlado in za partijo je pravi svetovni nazor brezboštvo. Sodijo, da je danes v Sovjetski zvezi okoli 30 milijonov vernih ljudi, to je približno 12% vsega prebivalstva.

Premalo je znano, da je ravno Hruščov, ki je prinesel v rusko življenje nekaj sproščenosti, najbolj pospeševal protiversko kampanjo. Prav v njegovi dobi so zaprli največ cerkva! Leta 1956 je bilo v Rusiji odprtih 22.000 cerkva, leta 1969 pa komaj 7.000. V njegovi dobi je bil tudi izdan zakon, ki prepoveduje privatno opravljanje bogoslužja. Prekršek se kaznuje z ječo ali prisilnim delom do treh let.

Otroke je dovoljeno krstiti le,

če privolijo starši, vendar se zdi, da je v Rusiji polovica otrok krščenih in sicer po zasluzi starejših rodov, zlasti babic. Odstotek krščenih je torej zelo visok, a nas ne sme zavajati v zmoto. Krst smatrajo za staro tradicijo, a kasneje mnogi krščeni ne živijo po veri. Verski pouk otrok je namreč prepovedan. Niti starši ga ne smejo vršiti, češ da škodljivo vpliva na duševni razvoj otroka. Kaj takega se ni dogajalo niti pod Stalinom.

Brezbožna propaganda razpolaga z velikimi sredstvi tudi še danes. Prišli so pa do spoznanja, da nasilna propaganda rodi pogosto ravno nasprotno sadove, zlasti med mladino, ki je postala kritična in nemirna.

DOVOLJENE KRŠČANSKE CERKVE

Leta 1969 je bila v znanem samostanu Zagorsk v bližini Moskve konferenca za sodelovanje in mir med narodi. Ob tisti priložnosti je list moskovskega patriarhata prinesel seznam verskih skupnosti, ki so uradno dovoljene. Našteti so bili 25 verskih skupnosti: pravoslavne Cerkev, Cerkev starovercev, pravoslavna razkolniška Cerkev, katoliška Cerkev v Letoniji in Litvi, protestantske in kalvinske skupnosti v baltskih deželah, baptistična Cerkev, metodisti, adventisti, muslimani, budisti in Judje.

Iz tega uradnega seznama pa se tudi vidi, katere verske skupnosti so v Rusiji prepovedane: Jehove priče, antimarksistična pravoslavna Cerkev, ki živi v podzemlju od oktobrske revolucije; dalje katoliški unijati v Ukrajini, ki so jih leta 1946 nasilno vključili v pravoslavno Cerkev; katoliške skupnosti v Belorusiji, ki so jo priključili Sovjetski zvezi med zadnjo svetovno vojno.

Delovanje katoliške Cerkev je dovoljeno samo v Litvi in na Letonskem. Tu je tudi najmočnejše župnijsko življenje. Na Estonskem sta menda odprti samo dve katoliški cerkvi. V Rusiji ni nobenega rezidencialnega škofa, ki bi vršil službo, če se kateri morda ne skriva. V vsej Sovjetski zvezi je le pet naslovnih škofov.

Na zahodne obiskovalce napravljaja velik vtis, ko vidijo številne obiske pri službi božji. Upoštevati pa je treba, da je odprtih le malo cerkva. Po velikih mestih pride ena cerkev na 200 do 300 tisoč ljudi. V Leningradu je 13 cerkva, v Moskvi kakih 40. Po velikih mestih obiskuje službo božjo manj kot en odstotek ljudi.

Zakaj tako skromen obisk pri službi božji? Naštevajo naslednje vzroke: strah pred zapostavljanjem na delu, bogoslužje je zastarelo, staroslovanskega bogoslužnega jezika ljudje ne razumejo. Bogoslužje obiskujejo predvsem žene. Zadnja leta se kaže povečano zanimanje za verska vprašanja med mladino.

Vsekakor drži, kar je zapisal ruski zgodovinar Krasnikov, ki pravi, da je pravoslavna Cerkev v Rusiji edina ustanova, ki je preživela oktobrsko revolucijo in še danes živi. Kljub vsem težavam in vsemu nasprotovanju brezbožnih oblasti sredi brezbožne družbe naprej izžareva vero v Kristusa, od mrtvih vstalega.

STANKO ZORKO

Smrt črnega diktatorja

Sredi Karibskega morja, v prostoru, ki ga obkrožajo na severu južni del Sev. Amerike, na zahodu Mehika, na jugu pa severni del Južne Amerike, leži otok Dominikana. Zanimiv je po tem, da sta na njem dve državi: Dominikanska republika in Haiti.

Dominikanska republika obsega dve tretjini otoka. Prebivalci so mešanica prvotnih prebivalcev s Španci in uradni jezik je španski. Haiti leži na zahodni strani otoka, je po površini dosti manjši, a po prebivalstvu enak Dominikanski republiki. Prebivalci so — in to je nenavadno — zamorci, ki govorijo francoski jezik. Na tem delu otoka so namreč Francozi imeli svojo kolonijo in jo naselili s črnci iz Afrike. Ti črnci so bili seveda sprva sužnji. Pozabili so svoj jezik in sprejeli francoskega. Kasneje, ko je vso Srednjo in Južno Ameriko zajelo osvobodilno gibanje, so tudi oni dosegli neodvisnost. Haiti je tako postal prva samostojna črna republika.

Haiti je ena najbolj revnih ameriških držav, poleg tega pa tudi kulturno na zelo nizki stopnji. Prebivalci se priznavajo h katoliški veri, a ta vera je polna vraž in preostankov črnega vedeževanja. V notranjosti dežele ima popoln vpliv »Vudu« vera s svojimi grozljivimi obredi, ki jih izvajajo mougans (svečeniiki) in bogors (vračii).

Ta socialno neurejena, gospodarsko nerazvita in versko zanamernjena dežela je imela od leta 1956 diktatorja, ki je do skrajnosti razvil svoj osebni kult, se priglasi za dosmrtnega predsednika, pred smrtjo določil svojega komaj 19-letnega in 105 kg težkega sina, lahkomišelnega Jeana Claudea za dosmrtnega predsednika in vladal nad ljudstvom s krvavimi obračunavanji, katera je pogosto prirejal.

Ta diktator je bil zdravnik François Duvalier, pri ljudstvu znan pod imenom »Papa Doc« (Očka doktor). Res je bil kot

oče, ko je še kot mlad zdravnik vršil svoj poklic med revnimi sloji prebivalstva in večinoma zdravil zastoj. Rojen leta 1907 je izšel iz revne učiteljske družine, doktoriral v glavnem mestu Haitija Port-au-Prince in se potem izpopolnil v Sev. Ameriki zlasti v zdravljenju kožnih bolezni, ki jih je na Haitiju na pretek.

Leta 1950 je stopil na politično polje. Postal je minister za delo, a le za kratek čas. Državni udar generala Paula Magloire ga je odstranil iz vlade, a v Duvalierju se je prebudila slaba oblast. Sest let je podtalno rušil Magloira, se skrival v notranjosti dežele in končno uspel. Magloire je padel in on ga je nadomestil. Od tedaj je začel vladati z železno roko. Politične nasprotnike je pošiljal pred zid, v kolikor se niso sami umaknili v tujino, sebe pa je proglasil za »nepodkupljivega državljanja haitiske republike« in za »duhovnega očeta domovine«. Rad se je imenoval »Maocetung s Karibov«, pa se je istočasno proglašal za »karibski zid pred komunizmom«. Ko se je seznanil z vero »Vudu«, se je še sam začel smatrati za »bogorja« in se proglasil za neumrljivega.

Pa je tudi on le moral umreti. Preprosto ljudstvo se čudi, da ni znal tudi smrti začarati. Ljudje iz bližnje okolice pa motrijo drug drugega in preudarjajo, kdo bo sedaj prevzel vajeti režima v roke. Slabič in ženskar 19-letni sin Jean Claude ima najmanj izgledov, čeprav je že novi predsednik države. Pravijo, da je najbolj sposobna Duvalierjeva hči Marie Denise in da se bo kmalu o njej marsikaj čulo. Uganka so tudi »Tontons Macutes«, Duvalierjeva telesna straža, sestojča iz dve sto mož, pripravljenih na vse. Oni so največ pripomogli s svojim nasiljem, da je Duvalier dobil sloves moža s krvavimi rokami. Eno je gotovo: Haiti bo še naprej dežela nemira, uporov in bede, kajti samo prebivalstvo s svojo zaostalostjo spodbuja k takemu stanju.

Svet naj postane novo stvarstvo Uspeh nemških krščanskih demokratov

S TRŽAŠKEGA

Seja odbora Društva slovenskih izobražencev

V petek 23. aprila se je sestel odbor Društva slovenskih izobražencev. Odborniki so predvsem razpravljali o letošnjih študijskih dneh v Dragi 4. in 5. septembra. Program je že izdelan ter se v glavnem vsi predavatelji potrdili svoje sodelovanje.

V kratkem bo društvo dalo v tisk razprave in prispevke zadnjih dveh zasedanj v Dragi, podobno kot so bila natiskana predavanja iz leta 1968.

Na seji je bilo govora tudi o prihodnji delovni sezoni, z namenom, da se vskladi predavanja, ki jih bo organiziralo društvo, s predavanji, ki jih bodo organizirala nekatera druga sorodna društva.

Za ta petek pripravlja DSI srečanje s pisateljem Borisom Pahorjem, ki je nedavno prejel literarno nagrado Vstajenje za svojo najnovejšo knjigo »Skarabej v srcu«.

Rojan

V nedeljo 25. aprila so nas razveselili naši otroci z lepo pripravljeno igro »Začarana princeska«. Pravljični svet se je odgrinjal pred nami. Nastopili sta hudobni čarovnici, njuni ubogi jetniki, dobra vila, pa tudi palčkov ni manjkalo. Nazadnje je seveda zmogla pravica in do brota in vse se je srečno končalo. Igra je bila skrbno pripravljena. Učinkovitost igre je še povečala izvorna odrska scena in luči. Vsem, ki so nam pripravili prav lep užitek, prisrčna hvala.

S. Z.

Osební promet na ital.-jug. meji spet narašča

Potem ko je bilo v prvih dveh letošnjih mesecih opaziti znatno upadanje osebne prometa na italijansko-jugoslovanskih mejnih prehodih tržaške pokrajine, se je stanje v marcu občutno popravilo. V marcu je bilo zabeleženih vseh skupaj 3 milijone in pol prehodov, od teh s prepustnico 2 milijona (v marcu 1970: 2.100.000) in s potnimi listi milijon in pol (lani v marcu 2.300.000). Razlika je sicer še občutna, vendar je naraščanje osebne prometa zelo zaznavno in se neprestano dviga.

V marcu so prečkali mejo predvsem jugoslovanski in italijanski državljani: bilo jih je 562.000, oziroma 878.000. Sledijo Zahodni Nemci 6.700, Avstrijci 4.600, Angleži 3.355, Francozi 4.000, Grki 5.150, Svcariji 2.800 in Američani 2.880. Glede krajevnega prometa pa lahko rečemo, da so v marcu odločno prevladovali italijanski državljani; osebnih prehodov s prepustnicami je namreč bilo milijon in pol z italijanske strani in malo več kot pol milijona z jugoslovanske.

Izvestje za lansko šolsko leto

Pred kratkim je izšlo Izvestje srednjih šol s slovenskim učnim jezikom na Tržaškem ozemlju za lansko, to je za šolsko leto 1969-70.

Omenjena publikacija, ki jo izdajajo ravnateljstva srednjih šol, izhaja leto za letom že vso povojno dobo ter bo preučevalcu tukajšnjega šolstva dragocen vir informacij ter statističnega materiala. Skoda le, da publikacija ni uradna.

Petindvajsetletnice neprekinjenega in uspešnega delovanja slovenskih šol se je s kratkim uvodnim zapisom spomnil prof. Josip Tavčar. O prireditvah na posameznih šolah ter o skupni proslavi 25-letnice obnove tukajšnjega slovenskega šolstva pa so številna poročila na nadaljnjih straneh izvestja. Urednik publikacije prof. Robert Petarso je prispeval kratko razpravo o slovenskem narečju v vzhodni okolici Trsta. Oprt na dosedanja dialektološka dognanja in na svoje izsledke avtor zaključuje svoj zapis, »da se je govor vzhodne okolice mesta Trst razvijal v veliki meri samostojno, a podlegel je inovacijam, ki so se širile s Krasa in Notranjske, saj je čez Katinaro vodila glavna cesta proti Trstu. V te kraje so se priseljevali Brkini in Kraševci, medtem ko je prebivalstvo zahodno od Trsta živelo nekako samosvoje življenje, za kar nam pričča govor vasi od Proseka preko Križa do Devina in Stivana, ki ima glavne poteze krasne dialektične baze.«

V ostalem prinaša tudi to Izvestje seznane profesorskih zborov posameznih šol ter seznane učencev in abiturientov. Objavljeni so tudi naslovi slovenskih nalog pri zrelostnih in zaključnih izpitih na posameznih šolah. Na zadnjih straneh so zbrani podatki o življenju in delu naših šol v minulim letu. Prof. Beličič se spominja prerojeno umrlega prof. Vinka Vovka, ki je bil v prvi povojni dobi več let ravnatelj in profesor na tukajšnjem liceju. Publikacija prinaša tudi več fotografij.

Kristusovo delo odrešenja, ki samo po sebi teži k zveličanju ljudi, obsega tudi obnovitev časnega reda. Zato je Cerkev poklicana, da prekvasi častni red in ga spopolni s duhom evangellja. Čeprav se božji odrešenjski red razlikuje od časnega reda, sta vendar v enem in edinem božjem načrtu tako povezana, da Bog hoče v Kristusu ves svet preobraziti v novo stvarstvo, v začetkih že tu na zemlji, v polnosti pa poslednji dan. Laika, ki je hkrati vernik in državljani, mora v obojnem redu trajno voditi ista krščanska zavest (LA 57).

PRISPEVEK CERKVE ZA JAVNO BLAGINJO

Papež, škofje in duhovniki niso ravnodušni ob razmerah, ki vladajo v tem časnem zemeljskem redu, ampak po svojih močeh pomagajo, da se častni red popravi, izboljšuje. Zadnji koncil škofom izrečno naroča, naj učijo, kako veliko vrednost ima človeška oseba s svojo svobodo in s samim telesnim življenjem; kako veliko odgovornost ima družina, nje edinstvo in trdnost, rojstvo in vzgoja otrok; kako veliko vrednost ima svetna družba s svojimi zakoni in poklici; kakšno vrednost ima delo in počitek, umetnost in tehniške iznajdbe; kakšno vrednost imata revščina in bogastvo. Končno naj škofje razlagajo, kako bi bilo treba reševati zelo težka vprašanja o posesti snovnih dobrin, o njih povečanju in pravilni razdelitvi, o miru in vojni, o bratskem sožitju vseh narodov. Po sklepu Boga Stvarnika naj zemeljske stvari in človeške ustanove služijo tudi zveličanju ljudi in prispevajo k zidanju Kristusovega telesa (S 12). Iz gornjega seznama vidimo, da ima katoliška Cerkev tudi o zemeljskih stvareh veliko povedati, kolikor so povezane z Bogom in npravnim življenjem človeka.

Papeži v svojih okrožnicah pogosto govorijo o socialnih vprašanjih, o razvoju in pomoči nerazvitim državam, o miru in vojni. Nedvomno je sedanji papež Pavel VI. v sodobnem svetu največji delavec za mir. Že četrtilt stoletos na novo leto razmišljali o pogojih miru in molili za miroljubno reševanje mednarodnih sporov. Zadnji koncil je izdal najobširnejši dokument prav o stališču Cerkev do časnega reda, ki je za izobražence prava zakladnica koristnih naukov in navodil, kako naj se raznovrstna vprašanja človeškega sožitja najuspešneje rešujejo.

Kdor nekoliko pozna cerkveno in svetno zgodovino, bo vedel, da je bila katoliška Cerkev vso zgodovino največja bojevnica socialnih in dobroteljskih ustanov, šolske izobrazbe, blagostanja in razumevanja med narodi. Misijonarji niso samo oznanjevali evangellja, ampak so odpirali nove šole, bolnišnice, sirotišnice, učili umnega obdelovanja zemlje, rokodelstva in podobno. Papež Leon XIII. je neke zapisal, da nobena ustanova na svetu ni toliko storila za blagor človeštva kot katoliška Cerkev, čeprav ni častna blaginja človeštva njen glavni namen.

AVTONOMIJA SVETNEGA PODROČJA

Svetno področje je namreč avtonomno, neodvisno od Cerkve. Že Kristus ga je ločil: »Dajte cesarju, kar je cesarjeva, in Bogu, kar je božje.« Cerkev se ne želi vtikati na svetno področje in kratiti upravičeno avtonomijo zemeljskih stvarnosti. Kolikor pa je ves svet ustvaril Bog in določil, da služi človeku pri doseganju njegovega časnega in večnega cilja, mora seveda ostati nedotaknjeno tole osnovno načelo: človeška oseba je počelo, nosilec in cilj vseh družbenih ustanov.

Človeška oseba je odličnejša od vseh reči in njene pravice in dolžnosti so povsod in vselej veljavne in nedotakljive. Družbeni red mora pustiti svobodo osebi, da ravna tako, kakor mu narekuje pravilno oblikovana vest, pravico do zaščite zasebnega življenja in pravico do svobode v verskih rečeh (CS 26, 2). Družbeni red in njegov napredek se morata neprestano usmerjati v blagor oseb, kajti reči je treba podrežati redu oseb in ne narobe (CS 26, 3). Z gornjim načelom, ki ga je tako močno naglasil zadnji koncil, je hotel zaščititi dostojanstvo osebe pred vsakim totalitarizmom, ki človeškega dostojanstva ne spoštuje dovolj.

Katoliški verniki nastopajo v svetni družbi s svojo lastno odgovornostjo. Za svoje besede, dejanja, nastope odgovarjajo sami, ne njihov dušni pastir. Cerkev vernike versko in npravno poučuje, da poznajo katoliška načela. Konkretnih rešitev v zamotanih socialnih in drugih vprašanjih pa tudi še Cerkev nima izdelanih. Cerkev se redno zadržuje na načelnih stališčih. Za čisto določene primere je treba na temelju danih načel šele iskati rešitev.

POMOČ CERKVE

Katoliška vera svojemu verniku v svetnem poklicu izredno veliko pomaga. Najprej ga uči, da je božja volja, da se svoji službi vestno in natančno posveča. Ko opravlja družbi koristno delo, časti Boga, spopolnjuje samega sebe, sebi in svoji družini služi vsakdanji kruh. Ustvarja dobrine, ki bodo koristile bližnjemu, njegovemu bratu. Veren človek se je bil že od mladosti navadil premagovati, zato mu je sedaj toliko lažje. Ne bo tako hitro stokal in se pritoževal, ampak bo stisnil zobe in vzdržal, kajti pisano je: »V potu svojega obraza boš užival kruh, dokler se ne povrneš v zemljo, ker si vzeti iz nje.«

V vedenju in odnosih s bližnjim se bo veren človek držal smernic, ki jih je apostol Pavel dajal svojim vernikom v Efezu. Do vseh bo skušal biti dober, prijazen, odkritosten in plemenit. Sodrugi ga bodo spoštovali in polagoma tudi vzljubili. More se zgoditi, da so v njegovih delovnih enoti odnosi precej napeti, razmere nezdrave. Povsod je mogoče najti sebične ljudi, zahrbtnježe, spletkarje, lenuhe, ki žele živeti na račun drugih ter se morda povzpeli nekam naprej. O čem vse se govori na delovnem mestu, zlasti v odmorih, ob srečanjih in drugih priložnostih! Večkrat ne bo šlo za nedolžne šale. In glede vere in Cerkev? Verni človek bo imel težko nalogo, da sam vztraja v dobrem, po možnosti čisti ozače, popravlja razmere, da bodo bolj zdrave, bolj človeške. Niso tako izjemni slučajji, da so katoliški uslužbenci pravi blagoslov za podjetje, za delovno enoto, za šolo, za urad.

KDAJ POSTANE KRISTJAN OPOREČNIK

Pride tudi do primerov, ko se miren delavec ali uradnik spremeni v ostrega oporečnika, naravnost v upornika. Kdaj nastopijo taki primeri? V stvareh, ki jih vera prepoveduje, dober katoličan ne popušta. Zanj je krščanski zakon svet, zato odločno odklanja ločitev zakona. Življenje še nerodnega otroka mu je sveto, zato odločno obsoja nameren splav. Zakonsko življenje se ureja po božjih postavah, zato zavrača kontracepcijo, svobodno ljubezen in vse, kar k temu neposredno vodi. Otrok pripada v prvi vrsti staršem, zato odklanja vsiljeno laicistično prevzgojo s strani svetne družbe. Ubijanje talcev, vojni ujetnikov, mučenje zapornikov, vse take stvari katoličan po svoji vesti odklanja. V javnem in političnem življenju, povsod zagovarja pravičnost, enakopravnost vseh državljanov pred zakonom: bori se zoper vsako korupcijo in prevaro v poslovnem življenju.

Takrat postane veren kristjan nekaterim ljudem težak, kakor je Janez Krstnik postal težak kralju Herodu, ko mu je vrgel v obraz greh prešuštva. Neznosni je bil velik humanist Tomaž Moore angleškemu kralju Henrik VIII., ko ga ni hotel priznati za angleškega papeža. Taki junaki pa so človeški družbi pravi blagoslov, sicer bi se večkrat znašla v neznosni tiraniji.

KATOLICAN — KVAS DRUŽBE

Duša oživlja človeško telo in vodi človekovo delovanje. Kar je duša telesa, to je Cerkev v človeški družbi, je dejal zadnji koncil. Kakor je za dober, okusen kruh potreben kvas, tako so potrebni dobri katoličani na vseh področjih človeškega udejstvovanja, da izboljšujejo ozače, dvigajo po izvirnem grehu ranjenega človeka.

Svet se je v zadnjih desetletjih tehnično in v proizvodnji potrošnega blaga silno dvignil in marsikje dosegel tako stopnjo, ki se je pred nekaj leti niti zamisliti ne bi mogli. Ob tolikšnem napredku civilizacije in življenjskega standarda smo priče močnega moralnega padca, ki ga izražajo besede: seksualno izživljanje, uživanje mamil, mladostni kriminal, upadanje rojstev, vedno večja korupcija, vedno večja nevarnost pred novimi vojnami.

Vir zla v teh pojavih leži v človeku, v njegovih, po izvirnem grehu ranjeni naravi. Zdravilo temu zlu prinaša samo Kristus, ki po svoji Cerkvi neprenehoma ponuja odrešenje.

Tudi nas, slovenske vernike v zamejstvu, so precej načele te sodobne bolezni. Tudi nas more rešiti samo Odrešenik, ki deluje v svoji Cerkvi. Če smo bili doslej bolj mlacni in površni, sklenimo, da se hočemo odslej tesneje okleniti njegove Cerkev, ki so si jo naši predniki pred 1200 leti izbrali za mater in vodnico v življenju.

Preteklo nedeljo je Zahodno Nemčijo letos že tretjič zajela mrzlica volilnih pričakovanj. Po Zahodnem Berlinu, kjer so sicer zmagali socialdemokrati, krščanski demokrati pa zelo zboljšali svoj položaj, in po Porenju-Pfalzu, kjer je ponovno zmaga krščanskodemokratska stranka, je prišla na vrsto zvezna dežela Schleswig-Holstein z 2,6 milijona prebivalcev.

Ta dežela med dvema morjema (Severnim in Baltskim) velja za najbolj revno pokrajino Zahodne Nemčije. Prebivalci so v glavnem kmetje, a kmetijstvo je nedonosno in zato propada; na tisoč ljudi jih dela samo 72 v industriji, največ v mestih Lübeck in Kiel.

Schleswig-Holstein je edina zahodnonemška zvezna dežela, kjer živi narodna manjšina — danska. Meja med Nemčijo in Dansko je bila desetletja predmet političnih preprirov, tudi krvavih. Po drugi svetovni vojni se je ustalila na črti, ki je istovetna s črto, katera je izšla iz plebiscita v letu 1920. Na obeh straneh meje je še vedno ostalo nekaj desetstisočev pripadnikov enega in drugega naroda, a ker je manjšinska zaščita na obeh straneh vzorna in brez madeža, je nacionalno sovražstvo popolnoma izginilo.

Slovenski duhovniki v Ekvadorju

Skoraj se zdi površnemu obiskovalcu Ekvadorja sredi Južne Amerike nemogoče, da bi bila dežela misijonska, saj ima zlasti v glavnem mestu Quito krasne cerkve, stare več stoletij, po mestnih ulicah pa mrgoli redovnikov in redovnic ter gojencev katoliških zavodov.

Toda vitez vara. Ekvador je izrazito misijonska dežela. Odkar je postal samostojna država, so v njem vedrili na oblasti prostozidarji (framasoni) najbolj proticerkvenega kova.

Preprosto ljudstvo je sicer ohranilo osnove vere, a istočasno ga je verska nevednost pognala v praznoverje. Od časa do časa se je pojavil pri njih kak potujoči duhovnik, jim pokrstil otroke, koga poročil, spovedal in obhajal, nato pa je šlo življenje naprej brez Cerkev. Poročali so se, umirali in bili pokopani brez duhovnika. Tako se marsikje dogaja še danes.

Ekvador ima tri dele in zato tri podnebnja. Po sredi ga prečkajo Andi, ki dosežejo tudi višino 6.000 metrov; na vzhodu se dežela spušta k reki Amaconki, na zahodu pa je nižina ob Tihem oceanu.

Ker je podnebje v višini bolj zdravo, so se Indijanci in kasneje španski osvajači naselili najprej po goratem predelu dežele. V nižino ob morju se niso spuščali razen kolikor je bilo to potrebno zaradi pomorskih poti. Polagoma pa so se v vročih predelih ob morju naselili ubogi ljudje, saj jim je zemlja sama nudila vse potrebno. Država se zanje ni brigala. Ostali so kulturno zapuščeni in gospodarsko zanemarjeni.

Po drugi svetovni vojni je prav v to nezdravo pokrajino ob morju prišlo več slovenskih duhovnikov. V škofiji Portoviejo jih je osem in sicer: Andrej Križman, Emil Palčič, Julij Čuk, Boris Fenc, Venceslav Rijavec (starši so doma iz Ravnice pri Grgarju), Janez Bukovac, Pavel Golia in Janez Mervar.

Vsi ti duhovniki so pravi misijonarji, saj šele orjejo versko ledino. Vsi so prišli do istega zaključka: verskega napredka ne bo, če ne bo katoliških šol. Fara, ki jo ima npr. Janez Mervar, je dolga približno 30 km, široka pa 5 km. Vernikov (po imenu seveda) je okoli 8.000. Ko je pred leti to faro prevzel, je g. Mervar našel župnijsko cerkev in pet kapel v razpadajočem stanju. Ni vedel, česa bi se najprej lotil, kajti ljudem je treba tudi socialno pomagati, če naj se versko življenje utrdi. V dveh letih je pripravil 700 otrok in odraslih na prvo sv. obhajilo. Nato se je lotil gradnje župnijskega centra. Domači

Ker je po deželnem zakonu samo tista stranka pripuščena v parlament, ki dobi na volitvah najmanj pet odstotkov glasov, Dancev v Nemčiji pa ni toliko, da bi ta odstotek dosegli, so Nemci sprejeli zakon, da ima danska manjšina v vsakem primeru svojega poslanca v deželnem zboru. Kdaj bo kaj takega izglasoval deželni svet Furlanije-Julijske Benečije za slovensko manjšino?

V deželnem parlamentu Schleswig-Holstein so vsa leta po vojni vladali krščanski demokrati skupaj z liberalci. Preteklo nedeljo pa so si krščanski demokrati pridobili absolutno večino glasov — 51 odstotkov. S pozornostjo so izginili liberalci (prejeli so le 3,9%) in narodno-demokratska stranka (bivši nacisti), ki so prejeli komaj en odstotek. Očividno so liberalci in narodni demokrati to pot raje volili krščanske demokrate, ki ne odobravajo politike zveznega kanclerja Brandta, ko brez posebnih protijamstev sklepa pogodbe s socialistično Evropo. Pri tem mu nudi podporo vodja liberalne stranke Walter Scheel, ki je z njim zvezan v vladni koaliciji, kar pa mnogim liberalcem ni všeč in povzroča zato osip glasov v njihovi stranki.

Ljudje mu niso mogli nuditi nobene pomoči. V stavbo je moral vložiti vse svoje prihranke in darove prijateljev, ki jih ima precej v Sev. Ameriki. Sedaj je stavba pod streho; tudi električna luč je že v njej, za kar gre zasluga dobrotnikom iz Clevelanda, ni pa v poslopju še stranišč, vode in kuhinjskih potrebsčin. Delo sicer ne stane dosti, zelo drag pa je material. In dokler hiša ne bo opremljena, tudi sester, ki naj bi hišo vodile, ne more poklicati. Poročilo take vrste nam pokaže, kako ni vse zlato, kar se sveti. Južna Amerika je uradno katoliška, a dejansko prav tako potrebna pomoči katoliškega zaledja kot Azija in Afrika. Prav je, da bi se tega stalno zavedali, ko nabiramo v razne namene. Nemški katoličani so to že spoznali, pa imajo zato za potrebe Cerkev v Južni Ameriki posebno dobrodelno organizacijo, ki so ji dali značilno ime »Adveniate«, tj. Pridi k nam božje kraljestvo.

SLOVENCİ V MILANU

Slovenske maše na cvetno nedeljo 4. aprila se je udeležila tudi skupina Hrvatov, ki študirajo v Milanu. Pri maši sami so navzoči spremenili pasijon v toliko, da so ga razdelili na 14 postaj križevega pota, pri katerih so zapeli pripadajoče verze.

Po sv. maši so Hrvatje pri zabavi v Duhovniški hiši pri Sv. Tomažu prevzeli tembolo ter s svojo živahno mladostjo veliko prispevali, da se je domači večer razvijal zelo prijetno.

Na splošno željo je bil datum sv. maše v Milanu v maju spremenjen: sv. maša skupno s šmarnicami ne bo v nedeljo 2. maja, ker bodo nekateri odsotni, pač pa naslednjo nedeljo 9. maja ob 5. uri popoldne v običajni cerkvi. Sv. maša s šmarnično pobožnostjo bo najlepša priložnost, da vsaj enkrat v majniku Slovenci v Milanu podoživijo lepoto slovenskih šmarnic. Pridite!

Dne 1. aprila popoldne se je smrtno ponesrečila Jožefa Bajt iz kraja Vimercate blizu Milana. V avtomobilu, ki se je prevrnil v jarek, so bili še starejši moški, ki je bil takoj mrtev, ter še dve drugi gospe, ki sta težko ranjeni. Gospa Bajtova je teta g. Berdona. Zapušča težko bolnega moža in 18-letno hčerko. Pokopana je bila v Mercate 3. aprila. Vsem naše iskreno sožalje, pokojnici naj Bog nakloni večni mir.

Prizor z veseligrje »Kaj bojo rekli ljudje«, ki so jo igralci Slovenskega gledališča iz Trsta podali v Župnijskem domu v Doberdolu 19. marca letos

Boršt

Minulo nedeljo 25. aprila smo imeli v gosteh znanega prosvetnega delavca g. Vinke Zaleta. Poldrugo uro nas je s svojimi čudovitimi slikami vodil po Rožu, Zili in Podjuni na Koroškem. Srce je vrisalo ob krasotah gora, jezer, planinskega cvetja in petja tega prelepega koščka slovenske zemlje. Toda istočasno smo vsi navzoči občutili tudi tiho bolečino. Med vnetimi poslušalci v naši dvorani je bil tudi član Slovenskega gledališča iz Trsta Stane Raztresen; žal si pa mnogi farani za take lepe kulturne večere ne znajo vzeti časa!

V sredo 21. aprila zvečer smo v župni cerkvi prisostvovali intimni slovesnosti: naš rojak dr. Angel Kosmač, župnik v Ricmanjih, je prav na obletnico svoje nove maše opravil ob lepem številu faranov svojo srebrno mašo. V imenu Borštanov je jubilatno čestital domači župnik, ki je vse navzoče vzpodbujal k molitvi in pametni vzgoji mladine, da bi v župniji kaj kmalu imeli novomašnika, vsaj po 30 letih enkrat!

Pred dobrim tednom je imel svoje zasedanje župnijski svet. Razpravljal je, kako mlade fante in dekleta aktivno in ogreti za prosvetno delo, bolj arogantno sodelovanje pri farni maši in podobno. Med drugim je bil sprejet sklep, da bomo imeli slovesnost odprtja in blagoslovitve novega župnijskega doma na prvo nedeljo v juniju. Določen je bil pripravljajni odbor,

ki mu načeljuje Glavko Petaros. Začrtan je bil tudi okvirni program prireditve. Dom bo nosil ime velikega Slovenca, kulturnega, socialnega in narodnega oblikovalca dr. Janeza Evangelista Kreka. Na prireditve se pridno pripravljajo šolarji, ki bodo nastopili z veselo igro in učenci župnijske glasbene šole, ki bodo s svojimi instrumenti spremljali tudi dva otroška baleta.

† prof. Marija Blasina

V soboto 17. aprila je po kratki boleznini nenadoma umrla prof. Marija Blasina, ki je vse povojno obdobje do njene nedavne upokojitve poučevala na slovenskih srednjih šolah oziroma bila od leta 1954 ravnateljica nižje srednje šole pri Sv. Jakobu.

Pokojnica je dovršila klasično gimnazijo v Ljubljani ter pričela študij slavistike in germanistike na tamkajšnji filozofski fakulteti. Univerzitetne študije je potem dokončala v Padovi. Nekaj časa je poučevala na osnovnih šolah (opravila je namreč tudi maturo na učiteljski), nato pa na raznih srednjih šolah v Italiji in Trstu. Mimo drugih ima prof. Blasina velike zasluge pri sestavi nekaterih učbenikov za obnovljene slovenske šole na Tržaškem.

Njenega pogreba se je udeležilo tudi veliko število šolnikov, starejših in mlajših, saj je prvim bila dobra kolegica in ravnateljica, drugim pa vzorna vzgojiteljica. Naj ji najvišji Učitelj poplača njen trud za vzgojo naše šolske mladine.

Srečanje z uredniki „Ognjišča“

Na pobudo vodstva škedenjskega Doma se je vršilo preteklo nedeljo 25. aprila v škedenjskem Domu srečanje z uredništvom mladinskega lista »Ognjišče«. Poleg odgovornega urednika Franceta Boleta so bili navzoči še glavni sodelavec Silvo Cuk ter dve predstavnici uprave.

Urednik Bole je v glavnih obrisih opisal nastanek lista: »To je bilo leta 1965, ko sem bil župnik v Postojni, v Kopru pa je kaplanoval g. Bojan Ravbar. Oba sva se zanimala za mladino in sva imela medsebojne stike. Premišljevala sva, kaj naj bi naredila kaj več za mladino. Tako sva prišla do sklepa, da bi zanjo izdajala list. Začeli smo razmnoževati majhen list z naslovom »Farno ognjišče«. Prva številka je izšla 18. aprila 1965 v 1.200 izvodih. List je bil namenjen koprski in postojnski župniji. V prvem letu je izšlo šest števil. Naslednje leto smo ga razširili na vso škofijo. Tiskali smo ga v Kopru v 5.000 izvodih ter ga razpošiljali po vsej koprski škofiji. Naše glavno delo je bila župnijska, delo pri listu pa je vedno bolj naraščalo. G. škof je razumel naš problem, me razrešil dušnopastirskega dela ter mi dal še pomočnika v osebi g. Silva Cuka. List se je začel širiti tudi po ljubljanski škofiji, dalje po mariborski, naklada je naraščala iz leta v leto in tako smo prišli do dosedanjih 86.000 izvodov. Seveda je naraščalo uredniško in upravno osebje, potrebovali smo tudi več prostorov. Tako razpolagamo sedaj s tremi prostori v koprski škofiji.«

Tako je nastalo »Ognjišče«, list, ki je ostal zvest svojemu namenu kot mladinsko glasilo, pisan za mlade od 14. do 20.

oz. 25. leta starosti.

Pri debati so se oglasili Bojan Spetič kot predstavnik »Primorskega dnevnika«, prof. Vinko Beličič, učitelj Tone Kostnappel in drugi.

Naklada lista še vedno narašča, znamenje, da so dobili uredniki pravi način in stik z bralci, tako z mladimi kot starejšimi. »Ognjišče« je veliko pridobilo s prilogami (zastave raznih držav, denar...). Padel je predlog, naj bi posvetili prilogo tudi našim zaslužnim možem ali tudi našima »bodočima« svetnikoma Slomšku in Baragi.

Sv. Ivan

Zadnje nedeljo v aprilu nas je obiskal g. Vinko Zaleta, ki je pokazal v našem Marijinem domu v besedi in sliki lepote Koroške. Pred nami so se razgrnili starodavni spomeniki slovenskih knezov, sinjina koroških jezer, slog starih poslopij, polja, gozdovi, gore in snežniki, noše koroških dežel, »križi« (znamenja), vsa nekdanja slava slovenske koroške preteklosti. Diapozitive je spremljala koroška narodna pesem skozi ves poldrugo uro trajajoči program, ki pa je le ena tretjina vsega fotografiranega bogastva, ki ga je g. Vinko Zaleta posnel na Koroškem.

Kdor bi hotel vse to obiskati in spoznati, kar smo videli v tem predavanju, bi moral potovati po Koroškem mesece in mesece pod skrbnim in večjim vodstvom. Ker je Koroška del naše domovine, jo mora vsak Slovenec vsaj kolikor toliko poznati. Zato smo predavatelju za njegov obisk zelo hvaležni.

† Msgr. Janez Hladnik

123 V SLUŽBI CERKVE IN NARODA (SPOMINI)

Novo mesto me je presenetilo s svojim svežim obrazom. Povsod vse polno novih hiš. V kapitolu sem poiskal prošta Štruklja in kanonika Kresa. Komaj sem ju našel v mogočnem in razsežnem poslopju, ki je zasedeno s strankami. Rad bi bil obiskal tudi mamgo g. Juraka, pa mi ni nihče znal dobro razložiti, kje naj jo iščem. Meni pa se je mudilo naprej v Kostanjevico.

V KOSTANJEVICO PO OVINKIH

Zaradi avtobusne zveze sem moral najprej v Krško, prenočil na nasprotnem bregu Save v Vidmu, ki že spada pod mariborsko škofijo, tam jutraj opravil sveto mašo, nato pa šel v Brežice, da tam najdem zvezo za Kostanjevico.

Kočno sem sedel v avtobusu, ki naj bi

me izložil v Kostanjevici. Oblaki so se razprli in tako sem mogel uživati pogled na bližnje Gorjance. Tamle je Sv. Križ. Vsaj tako se je včasih imenoval. Ne spominjam se več, kako mu pravijo sedaj. Božje reči in svetniška imena v socialistični Jugoslaviji niso ravno v modi.

Kmalu smo zdrdrali po mostu čez Krko. Avtobus je obstal. Kar proti župnišču sem se usmeril. Leto in pol sem v Kostanjevici kaplanoval. Od tu sem šel v Argentino. Se me bo še kdo spominjal? Potrkam na vrata župnijske pisarne. Sprejme me župnik Francé Lokar, gospod pri štiridesetih letih. »Veste, da vas ljudje že en mesec pričakujejo, mi je kar v prvi sapi dejal, in pravijo, da boste v Kostanjevici ostali vsaj nekaj tednov.«

No, ta pa je lepa, sem si mislil. Kar brez mene mi delajo program, ko sploh nikomur nisem ničesar pisal. Toda za ugovarjanje ni bilo časa. Župnik Lokar mi je predlagal, ko me je pogostil, naj bi z obiskom prišel v Kostanjevico in sicer najprej pri inž. Likarju.

On je bil v mojem času kostanjeviški župan, vzor fanta, kot je tedaj že bil, če-

SLOMSKOV DOM

PRVI MAJ V BAZOVICI

V soboto 1. maja:

- ob 14^h: mladinske tekme
- ob 16^h: vesel popoldan ob sodelovanju duhovitih humoristov, pevcev solistov in ansamblov Miramar, Slomšek, Kondor
- ob 19^h: prosta zabava
- ob 20^h: ansambel Kondor

Bilo srečno!

V Štmaru sta se v soboto 24. aprila poročila prof. Nataša Paulin iz Gorice in uradnik Danilo Petarin iz Standreža. Nevesta, hči bivšega občinskega svetovalca v Gorici Bogomila Paulina, je aktivno sodelovala v vrstah SKAD-a in se udeleževala v pevskem zboru »Ljube Bratuž« in v folklorni skupini »Olympia«. Ko sedaj z možem nastopa novo življenjsko pot, ji želimo, da bi v družini naprej razvijala duha slovenske zavesti in po danih možnostih pomagala graditi slovensko občestvo v Gorici.

Obisk iz zahodne Afrike

V tednu po veliki noči se je mudil v goriški nadškofiji generalni vikar iz škofije Bouaké v državi Slonokoščena obala msgr. Jean Dhumeau. Osebnost je želel spoznati škofijo, ki si je za cilj letošnje postne akcije postavila nabirati materialna sredstva za zgradbo novega misijonskega centra v Bouaké.

Msgr. Dhumeau je obiskal ob tej priložnosti tudi več šol, kjer so otroci pripravili razstavo misijonskih izdelkov v zvezi z omenjeno postno akcijo. Tako se je ustavil v Ronkih, Trziču, Nabrežini, Pierisu, Gradiški, Cervignanu, Aiellu, Krmínu in nazadnje pri kapucinih ter v šoli v ulici Cipriani v Gorici. Solskim otrokom je izrekel toplo priznanje za njih odprtost, goriškemu nadškofu msgr. Cocolinu se je pa zahvalil za vso do sedaj izkazano materialno in moralno pomoč.

Doberdob

Na velikonočni ponedeljek je bil v Doberdolu »Praznik pomladi«, ki ga je v Mladinskem domu organiziralo društvo »Hrast«. Dopoldne je bila na sporedu tekma v ženski odbojki. Popoldne so si sledile druge tekme. Najprej je bil tek čez drn in strn na 1.600 m; zmagal je Silvan Ferfolja (na sliki ga vidimo s srebrnim pokalom). V tekmi z vrvo je zmagal Marino Cernic; pri razbijanju loncev pa se

Zmagovalca teka na 1.600 m, ki je bil v Doberdolu ob »Prazniku pomladi« na letošnji velikonočni ponedeljek ter je zbral lepo število udeležencev tako dopoldne kot popoldne

prav že izven fantovskih let. Kasneje se je oženil. Lasten dom ima in štiri otroke. Kdo naj opiše vtis, ki ga je moj obisk nanj napravil! Kar solze so mu prišle v oči. Saj naju je vezalo toliko spominov na čase, ko smo se morali boriti proti beograjskemu centralizmu, zaradi česar sem bil celo obsojen v zvezi z znamenitimi Koroščevimi punktacijami na zaporno kazen.

Namenil sem se, da bom z obiskom v Kostanjevici kratek. »To pa ne gre,« se je inž. Likar takoj uprl moji nameri, komaj sem jo bil izrazil. »V nedeljo morate biti med nami in božjo besedo nam boste povedali kot ste jo nekoč. Do smrti bi vam zamerili, če ne bi bilo tako. V nedeljo je sv. Jakob, farni patron Kostanjevice in naše žegnanje, zato morate biti to nedeljo naši!«

In sem se vdal. V Kostanjevici sem bil pred odhodom v Argentino pustil glavni del svoje knjižnice in sobne opreme. Sedaj sem mogel ugotoviti, koliko je od vsega ostalo. Večina knjig je bila rešenih kljub vojni vihrini. Celo pol ducata srajc je še bilo skranjenih.

je najbolj izkazal Lado Gergolet. V dvorani je po končanih tekmah sledil kulturni spored. Nastopili so: mladinski zbor iz Doberdoba in mešani zbor Hrast, moški zbor Srečko Kosovel iz Ronk, cerkveni zbor iz Sv. Križa pri Trstu ter Fantje izpod Grmade. Vsi so se lepo odrezali in želi lepa priznanja. Ansambel »Taims« z Opčin je poskrbel za zabavo mladih in starih v dvorani in tudi zunaj nje. Organizatorji so poskrbeli tudi za bar in razne velikonočne dobrote. Škoda, da je zvečer mrzlo vreme motilo zadnji del sporeda na prostem.

*

SLOVENSKA TELEVIZIJA

Spored od 2. do 8. maja 1971

Nedelja: 9.30 Po domače z ansamblom Borisa Kovačiča. 10.50 Otroška matineja. 11.45 Mestece Peyton. 18.20 Hugo in Jožefina - švedski film. 20.35 Festival festivalov - posnetek.

Ponedeljek: 10.15 Koncert vojaškega orkestra. 15.40 Trije rokomavhi. 18.05 Košarka Jugoslavija: SZ. 20.35 Nočni koncert - film.

Torek: 17.45 Tiktak. 18.30 Stare krčme: Pri Obrščaku. 19.30 Starši in otrok. 19.40 Pet minut za boljši jezik. 20.35 Najprej jaz, potem drugi - ital. film.

Sreda: 19.30 Na sedmi stezi. 20.35 Jiri Sequens: Brzojavka iz Neaplja. 21.35 G. Bcaud.

Četrtek: 17.15 Pika Nogavička. 18.30 Skrivnosti živali. 19.20 Vse življenje v letu dni. 20.35 Pariška komuna. 21.25 L. Pirandello: Moj svet. 22.55 400 let slovenske glasbe: Danilo Svara.

Petek: 17.00 Vijavaja-ringaraja. 19.00 Mestece Peyton. 20.35 Tujec na vlaku - ameriški film. 22.15 Rdečilo - nemška glasbena oddaja.

Sobota: 14.30 Wembley: Nogometni finale za angleški pokal. 18.15 Popularne narodne pesmi. 18.40 Holandski dragulji. 21.45 Rezervirano za smeh. 22.15 Nepremagljivi - serijski film.

Š P O R T

Odbojka. Pretekli teden so se najmlajši igralci odbojkarji Olympije udeležili občinske faze Mladinskih iger. Bil je to njihov »ognjeni krst«, saj so prvič igrali skupaj. Tekmo so sicer izgubili in tako se niso uvrstili v finale. Pokazalo se je, da so nekateri že kar dobri igralci; manjka pa še vedno skupna igra in borbenost, kar pa se da doseči samo, če se igra veliko tekem. Igrali so: Pavletič, Sivce, Cotič M., Cotič S., Poldo Tomažič, Ferletič, Kalc, Merkelj, Sošol, Mozetič.

Vodstvo Olympije obvešča, da se bo prihodnji teden začel odbojkarjski turnir za tista moštva, ki se niso uvrstila v finale (torej tudi Olympia bo lahko nastopala).

Prvenstvo »Serie D« se bliža koncu: še tri tekme bo treba odigrati. Škoda, da Olympia prav proti koncu popušča in izgublja tekme, ki bi jih ne smela izgubiti. V soboto 17. aprila je izgubila proti videmskemu PAV-u z 2:3 (13:15, 15:13, 15:13, 8:15, 3:15). Res sta manjkala dva standardna igralca Susič in Antonič, toda z malo več volje in borbenosti bi bila zmaga v žepu. Preteklo nedeljo je Olympia igrala v Adegliacco proti moštvu Kennedy. Igrišče na odprtem (izgleda, da naši igralci ne ljubijo odprtih igrišč) in pa odsotnost kar štirih »titolarnih« igralcev (Susič, Valentinčič, Sfiligoj in Antonič) sta povzročila nepričakovan poraz z 1:3 (11:15, 15:13, 10:15, 6:15). Olympija bi morala sedaj zmagati vsaj še dve tekmi, ali pa vse tri, da bi se uvrstila na peto mesto in tako napredovala v višjo kategorijo. Naloga je težka, toda ni nemogoča.

V zadnjih dveh tekmah, in tudi že v prejšnjih, se je pokazalo, da hočejo biti nekateri igralci preveč samo specializirani, zlasti velja to za tolkače. Resnici na ljubo pa je treba povedati, da odgovorjujejo dvigalci: skoraj vse žoge so dvigane preveč na mrežo (ali pa celo preko mreže) in nasprotni blok ima lahko delo. Krivda pa spet ni vsa na dvigalcih: sprejemanje nasprotnikovih servisov je zelo negotovo in netočno. Najslabše pa deluje obramba oziroma kritja bloka: Kennedy je zbral ogromno točk prav z žogami, plasiranimi preko bloka.

Glavna napaka pa je predvsem ena: manjka značaj, manjka »moštvo«, to se pravi skupnost. Posamezniki obstajajo, nekateri so zelo dobri in zadovoljivo obvladajo osnovne sestavine odbojke, toda manjka skupna igra, požrtvovalnost, borbenost, zagrizenost.

Druga napaka je ta, da se igralci ne morejo ali nočejo prilagoditi igri nasprotnika in trmasto vztrajajo pri »svojem« sistemu kljub navodilom in nasvetom, naj se sistem spremeni. Trditi danes, da je boljši sistem 3:2:1 od sistema 3:1:2, ali obratno, je nesmiselno. Kdor tako trdi, nima še »značaja« in moštvo s takimi igralci še ni »moštvo«.

Dobri igralci morajo znati dati razumeti soigralcem, kaj bi radi napravili; zlasti pa morajo znati pomagati drugim pri pravi akciji (npr. tolkač ne sme samo čakati, da mu bo dvigač dvignil dovršeno; ne sme ga »napasti«, če se mu dvig ni posrečil; tolkač mora že od sprejema servisa razumeti, ali bo prišlo do dobrega dviga in se mora psihološko prilagoditi), vpoštevajoč vedno dejansko sposobnost soigralca.

Prihodnja tekma »Serie D« bo v soboto 1. maja ob 9.30 proti Aurori iz Remanzacca.

zdravja. Tedaj so bolnišnico upravljali usmiljeni bratje. Po končani vojni jih niti odstraniti ni bilo treba iz poslopja. Kar sami so se razšli in se poženi.

V Soteski so me sprejela mrtva okna požgane ogromne graščine. Knez Auersperg je imel stotletja v lasti. Jeseni 1943 so jo partizani zažgali; niso je pa znali po prevzemu oblasti obnoviti. Zapuščena stavba brez strehe iz dneva v dan bolj razpada.

In tamle naprej? Kaj je tisto na višini? Blizu Žužemberka smo že. Kmalu se mi je uganka razvozlala. Svoj čas so na hribu stali mogočna žužemberška farna cerkev, župnišče in prosvetni dom. Triintriindevet let je tega, kar sem bil gor. Strah in groza, kaj je od vsega ostalo! Najhuje je pa to, da oblasti ne dovolijo popraviti porušene cerkve, ki so jo partizani v bojnih razdeljali. Pravijo, da mora vse ostati spomenik na »narodnoosvobodilni« boj. Ker tudi cerkve sv. Miklavža v samem trgu ni več, morajo verniki uporabljati podružnično cerkev onstran Krke. Tudi grad v Žužemberku je izgubil streho, a ga nekaj popravljajo.

(Se bo nadaljevalo)

SDZ v Gorici pozdravlja 1. maj

Prejeli smo s prošnjo za objavo:

Dolga stoletja so delavce stiskali okovi sužnosti, in šele najnovejši čas jim je prinesel častno in svobodno mesto v človeški družbi. Boj delavskega razreda je zahteval v preteklosti velike žrtve, katerih se s sočutjem spominjamo in se jim klanjamo.

Vsak človek mora biti svoboden in si svobodno izbirati svoj poklic, kajti le v teh pogojih je možen gospodarski in socialni napredek tako posameznikov kakor družbe. Tudi republiška ustava priznava vsem državljanom enako socialno dostojanstvo in vsakomur pravico do dela ter pospešuje pogoje za dejansko uveljavljanje te pravice.

Praznik dela, ki ga slavi ves kulturni svet, je posledica zmage svobodoljubnih idej. Te pa so na žalost še danes marsikje ogrožene in pravice delavcev zapostavljene in celo poteptane.

Slovenci smo narod delavcev, ročnih in umskih. To je naš ponos, to je naša čast. V zgodovini smo mnogo pretrpeli za osvoboditev, zato ne moremo in ne smemo pozabiti zlasti velikih slovenskih kmečkih uporov in takratnih žrtev. Neomajno stojimo na strani vsega delovnega ljudstva in zagovarjamo njegov boj za pravnične razmere v socialnem življenju. Pri tem poudarjamo, da se delovni človek lahko svobodno in pošteno uveljavlja le tam, kjer vladajo pravični zakoni in ne privilegiji posameznikov ali kast.

Pravične zakone in red pa najdemo samo v demokratični družbi, ki zagotavlja gospodarski in socialno enakopravnost vsem državljanom.

ZIVEL PRVI MAJ!

ZIVEL PRAZNIK DELA!

Smrt ji je bila dobiček

Skoro četrto stoletja je tiho živela v Zavodu sv. Družine v Gorici in bila sestram v pomoč Francka Zakelj, doma iz Spodnje Idrije. Povojne razmere so jo prisilile, da si je iskala zatočišča v omenjenem zavodu, kjer so jo odrasli in otroci poznali pod imenom »teta Francka«. Odlikovala se je po izredni vestnosti pri delu, v silni ljubezni do Cerkev, v podpiranju naših bližnjemu roko v pomoč. Ves prosti čas je porabila za branje naših knjig in časopisov. Vsak četrtek je omenjenem pričakovala »Katoliški glas« in če ga je prejela z zamudo, ji to kar ni bilo prav.

Na smrt se je pripravljala zavestno in rada o njej govorila; v njej je gledala združenje z Bogom, zato je zadnja leta

večkrat ponavljala, da bi rada že umrla. Smrt je bila zanjo kakor za sv. Pavla dobiček. Končno je božja dekla res prišla, a »teta Francka« je prej morala okusiti vso bolečino ločitve duše od telesa. Zadnje tedne je silno trpela, dokler je ni Bog ta ponedeljek 26. aprila poklical k sebi. Dopolnila je 84 let življenja.

Iz bolnišnice so jo v sredo 28. aprila še enkrat pripeljali v zavodsko kapelo, kjer je toliko ur premolila in tolikokrat bila pri sv. maši in sv. obhajilu. Zavodski duhovnik g. Jože Jurak je opravil zanjo pogrebno sv. mašo, se poslovil od nje z besedami zahvale za lepi zgled, ki ga je dajala v svojem življenju ter jo nato pospremil na goriško pokopališče, kjer bo pričakala vstajenje od mrtvih. Bog ji bodi za vsa dobra dela obilen plačnik.

Kulturni popoldan v Rupih

Nedelja 25. aprila, praznik farnega patrona sv. Marka v Rupih, se je predstavila po sobotnem naliču v sivini neba in s hribi v megli zaviti. Prireditelje kulturnega praznika v Rupih je za hip obšlo omahovanje, kaj storiti, nato pa so se odločili: prireditev mora biti. In so odločili prav.

Organizatorje je presenetila obilna udeležba, ki je bila daleč nad pričakovanje. Program se je pričel ob 4^h popoldne, ko je ansambel »Lojzeta Hledeta« krepko uredil nekaj poskočnih viž. Občinstvo se je razživelo, v očeh prisotnih je bilo brati zadovoljstvo. Toda nebo je postajalo vedno bolj temno, zato je bilo treba ves spored pospešiti.

Po jednatem pozdravu Darka Durčka se je na odru pojavila skupina malčkov iz otroškega vrtca v Rupih pod vodstvom učiteljice Slavke Lakovič. Bili so občutki veselja, ki so navdajali vse odrasle, ko so poslušali svoje najmlajše v materinem jeziku. Tem je sledil pevski zbor osnovne šole iz Rupe pod vodstvom učitelja Emila Lasiča. Tudi ti šolski otroci so prijetno presenetili s svojim nastopom. Nato sta zapela po nekaj pesmi še domači pevski zbor Rupa-Peč ter moški zbor »Mirko Filej«, oba pod izkušeno roko Zdravka Klanjščka.

Dež je rosil vedno močneje, zato je bilo treba spored zaključiti. Vendar je prireditev dosegla svoj namen. Našim ljudem je nudila možnost kulturnega srečanja in jih medsebojno zblížala, vedra pesem pa jih je znova navdušila za slovenske ideale, saj naša pesem največ pove in najbolj osrečuje. Zato smo prepričani, da bo prireditev prihodnje leto še bolj uspela, vsem udeležencem in tudi drugim rojakom pa že sedaj kličemo na veselo svidenje.

Zdravnica prof. dr. Mihaela Pertlova sredi doberdobske mladine, kateri je predavala 10. marca letos o pripravi na družinsko življenje

RADIO TRST A OBVESTILA

Poročila: 7.15 (samo ob delavnikih), 8.15, 11.30 (samo ob delavnikih), 13.15, 14.15, 17.15 (samo ob delavnikih), 20.15 in 23.15.

Dejstva in mnenja: 14.15 (samo ob delavnikih).

Sport: (dnevno) ob 20.00 uri.

Spored od 2. do 8. maja 1971

Nedelja: 9.00 Sv. maša iz župne cerkve v Rojanu. 11.15 Oddaja za najmlajše: B. Pertlova: »Deček Kristjan in mornar brez glave«. Dramatizirana zgodba. Tretji in zadnji del. 11.35 Ringaraja za naše malčke. 11.50 Vesele harmonike. 12.00 Nabožna glasba. 12.15 Vera in naš čas. 15.30 S. Goy: »Cicibe«. Radijska igra. 17.30 Revija zborovskega petja. 18.00 Miniaturni koncert. 18.45 Bednarik: »Pratika«. 19.15 Sedem dni v svetu. 19.30 Filmska glasba. 20.30 Iz slovenske folklore: »Ljudske pesmi«.

Ponedeljek: 11.40 Radio za srednje šole. Ponovitev ob 18.30. 12.00 Kitarist Battisti D'Amario. 17.35 Vaše čtivo - Ne vse, toda o vsem. 18.15 Umetnost, književnost in prireditve. 19.15 Zbor »G. Tartini« iz Trsta. 21.00 Pripovedniki naše dežele: R. Dolhar: »Ledeniški smuk«.

Torek: 11.35 Šopek slovenskih pesmi. 12.10 Bednarik: »Pratika«. 18.30 Komorni koncert. 19.00 Otroci pojó. 19.10 Srečanja A Kacina (2) »Lojze Rese«. 19.20 Otroški zbor Glasbene Matice iz Trsta in z Opčin. 20.35 Cornelius: »Bagdaski brivce«, opera v dveh dejanjih.

Sreda: 11.40 Radio za I. stopnjo osnovnih šol. Ponovitev ob 18.30. 12.10 Liki iz naše preteklosti: »Andrej Cebokli«. 17.35 Slovarček sodobne znanosti - Jevnikar: »Slovensčina za Slovence«. 19.10 Higiena in zdravje. 19.40 »Beri, beri rožmarin zeleni«. 20.35 Simfonični koncert.

Četrtek: 11.35 Šopek slovenskih pesmi. 12.10 Družinski obzornik. 17.00 Tržaški mandolinski ansambel. 19.10 Pisani balončki - radijski tednik za najmlajše. 20.35 C. Gozzi: »Ptiček zelenček«. Komedija v petih dejanjih.

Petek: 11.40 Radio za II. stopnjo osnovnih šol. Ponovitev ob 18.30. 12.10 Slovenska ljudska umetnost in obrt. 17.20 Za mlade poslušavce: Govorimo o glashi, pripravljala Janko Ban. 19.15 Bernobini-Bompiani: Od humanoida do robota (4). 19.25 Moški vokalni kvintet. Vodi prof. Mamolo. 20.50 Koncert operne glasbe.

Sobota: 11.35 Šopek slovenskih pesmi. 12.10 Tone Penko: Skrivnostni svet žuželk. 16.10 Operetne melodije. 16.30 Marešalo pripoveduje: »Prozorno ogledalo«. 17.35 Lepo pisanje - Moj prosti čas. 18.15 Umetnost, književnost in prireditve. 18.30 Nepozabne melodije. 19.10 Pod farnim zvonom župne cerkve v Mavhinjah. 19.40 Zbor »Slovenskih madrigalistov« iz Ljubljane. 20.35 Teden v Italiji. 20.50 Nenavadne in skrivnostne zgodbe: »Pilot brez noge«. 21.10 Steffenov orkester.

Občni zbor Slovenske skupnosti bo 8. in 9. maja v dvorani Finžgarjevega doma na Opčinah, Narodna ulica 89, z naslednjim dnevnim redom: v soboto 8. maja ob 17. uri odprtje občnega zbora, pozdrav delegacij, poročila in razprava; v nedeljo 9. maja ob 9. uri nadaljevanje razprave, volitve in sklep občnega zbora.

Popravljamo. V prejšnji številki lista smo ocenili 4. številko revije »Mladika« in omenili tudi »nežno izpoved Zgodba moje mladosti, vere in upanja«. Avtor črtice pa ni Vinko Veličič, marveč njegov sin Janko (o katerem upamo, da bo še kaj napisal).

Porast pornografije v Sloveniji

Četrta številka »Nove Mladike« iz Celja prinaša kritičen pogled na vedno bolj pogubno širjenje pornografije med Slovenci. Kdor bo ta članek prebral, bo spoznal, kolikernih človeških vrednot si s tovrstno literaturo in filmi sami sebi kraddemo.

DAROVI

Za katoliški tisk: nabirka v nedeljo katoliškega tiska 31. januarja v Pevni lir 20.000.

N. N. iz Gorice daruje po 1.000 lir za Zavod sv. Družine in Katoliški glas.

Za Alojzijeve: Anton Uršič 7.000 lir.

Ob tretji obletnici smrti svojega moža daruje Marija Pavlin vd. Brisko za Katoliški glas 500 lir, za Alojzijeve, za Zavod sv. Družine in Katoliški dom pa 1.000 lir.

Za Baragov dom v Ricmanjih: družina dr. Zlobec-Vouk 270.000; rev. Karel Kožina (Belgija) 200.000; Ana in Pavla Berdon, Pulje, 50.000; Jožef Berdon, Pulje, 10.000; družina Dobrila, Pulje, 40.000; Zuljan, Ricmanje 45, 6.000; Zuljan, Ricmanje 119, 7.000; Kuret, Ricmanje 56, 5.000; Hrvatič, Ricmanje 99, 25.000; dr. Delak, Ricmanje 55, 5.000; Primožič, Log 27, 10.000; Olga Demark, Ricmanje 127, ob obletnici smrti staršev, bratov in sester 30.000; Marija Sturman, Ricmanje 101, 30.000; družina Kuret, Ricmanje 68, 14.000; Vera Turk, Greta-Trst, 30.000; ista v spomin pok. prof. Marije Blasina 10.000 lir.

Za Finžgarjev dom na Opčinah: Franka Sosič, ul. Doberdob 32 lir 2.000 namesto cvetja na grob pok. Andreja Sosič.

Za Marijin dom v Rojanu: N. N. 2.000 lir namesto cvetja na grob pok. Marije Devide in pok. prof. Mare Blasina.

Za svetoivanski Marijin dom v Trstu: v spomin vseh pokojnih sorodnikov Zupančič 20.000 lir.

Za cerkev v Stojakovem: Fanny Malfatti 2.000 lir.

Za gobavce na Madagaskarju: slovenske učiteljice ustanove ONAIRC 5.000 lir ob smrti matere nadzornice Vinice Canziani. Vsem plemenitim darovalcem Bog povrni, rajnim pa daj večni pokoj!

Zahvala

Slovenski akademiki iz Rima, ki delujejo v okviru versko-prosvetnega društva »A. M. Slomšek«, se iskreno zahvaljujejo za povabilo na gostovanje z Moliérovo komedijo Scapinove zvijače v Katoliškem domu v Gorici in v Marijinem domu na via Risorta v Trstu. Posebna zahvala gre akademskemu društvu SKAD iz Gorice. Istočasno izražajo željo, da bi še nadalje pletli medsebojne prijateljske vezi za uspeh naše verske in narodne skupnosti.

OGLASI

Za vsak mm višine v širini enega stolpca: trgovski L 70, osmrtnice L 100, več 8% davek na registrskem uradu.

Odgovorni urednik: msgr. dr. Fr. Močnik
Tiska tiskarna Budin v Gorici

Izdaja Katoliško tiskovno društvo

ZAHVALA

Po pogrebu naše drage mame

Jožefe Milič

se zahvalujemo vsem, ki so jo spremili k zadnjemu počitku in sočustvovali z nami.

Posebna zahvala g. škofovemu vikarju dr. L. Skerlu, g. župniku s Proseka msgr. Šibeniku, vsem duhovnikom za opravljene svete maše in molitve ter pevcem za lepo petje.

Zalujoča družina Milič

Prosek, 26. aprila 1971

ZAHVALA

Dne 17. aprila nas je nepričakovano zapustila

dr. prof. Marija Blasina

bivša ravnateljica srednje šole »Ivan Cankar« v Trstu

Iskreno se zahvalujemo vsem, ki so predrago pokojnico kakorkoli počastili.

Sestra, bratje in sorodniki

Trst, 25. aprila 1971

V nedeljo 25. aprila je v Gospodu zaspal

Franc Lovišček

Vsem, ki so ga poznali, sporočamo to žalostno vest. Obenem se iskreno zahvalujemo msgr. Zoržu in g. župniku iz Campagnuzze za žalne obrede in tolažilne besede, udeležencem pogreba ter vsem, ki so na kakršen koli način počastili spomin dragega pokojnika.

Zalujoča žena, hčere, zetje in vnuki

Gorica - Brescia - New York, 28. aprila 1971